Muntele-cu-bătrâni *de Aurel Cărăşel*

Nigrin îşi încheie nemulţumit ziua de muncă. Pentru a doua oară, în mai puţin de zece zile, îşi atrăgea observaţii severe din partea Secretarului-şef al Asigurărilor, deoarece nu reuşise să livreze la timp păcătoasele alea de taloane verzi. Iar asta numai din neglijenţă. Băiatul de la NIUS i le aducea, conştiincios, în fiecare dimneaţă, cu câteva minute înainte de începerea programului, şi le aşeza ordonat pe colţul biroului, în stive severe, riguros simetrice. Când intra pe uşa de sticlă, primul lucru pe care îl zărea erau turnuleţele lor dreptunghiulare, cu una dintre margini dantelată. Ar fi trebuit să le înregistreze, să le scrie numărul de ordine şi să le trimită la Asigurări prin serviciul interior de corespondenţă.

Ar fi trebuit…

De ani de zile nu făcea decât ceea ce trebuia. Iar pentru asta îşi primise regulat salariul, la fiecare jumătate şi sfârşit de lună şi, de două ori pe an, o primă pentru servicii deosebite. Acum însă se dusese pe apa sâmbetei cel puţin una dintre acestea. Şi, poate, chiar şi un anumit procent din viitorul salariu.

Nigrin îşi frecă iritat tâmplele sure şi oftă îndelung, privind la teancul taloanelor. Nu ţinea minte să i se mai fi întâmplat vreodată o boacănă ca aceasta. Ceasul din perete arăta ora 17, când telefonul îşi ţârâi de trei ori apelul automat de încheiere a orelor de serviciu. Prin ferestrele întredeschise se zărea o pată decolorată de albastru înmuiat în sângele soarelui muribund. În încăpere pătrunse un şuvoi de aer proaspăt, încărcat cu miresmele primăverii întârziate.

Nigrin îşi înhăţă grăbit servieta şi, în timp ce ieşea pe uşă, îşi zise că nici în primăvara aceasta n-o să aibă parte de imaginea unui pom înflorit sau de aceea a unei câmpii înverzite. Lucrurile astea se aflau destul de departe şi, ca să le vezi, te costa destul de scump. Iar de neînsemnatele economii pe care de bine, de rău reuşise să le pună deoparte, nici nu se putea gândi să se atingă. Asta dacă nu voia cu tot dinadinsul să ajungă la Muntele-cu-Bătrâni. În ceea ce privea înlocuitorii sintetici de copaci, dispuşi în şiruri perfect paralele, în Grădina Publică, nu prea merita să-ţi pierzi timpul. Adevărat că aveau frunze, unii chiar şi flori, dar ia să fi încercat să striveşti una între degete! Te apuca ziua următoare îndoind-o în toate chipurile, ba mai plăteai şi amenda înscrisă cu litere de-o şchioapă pe un panou electronic, care te avertiza în legătură cu actele de vandalism.

Bineînţeles că până să ajungă în sala de la parter slujba deja începuse. Câteva capete, printre care şi acela al Secretarului II de la „Organizare şi Prestări", se răsuciră încruntate şi îl fulgerară cu dispreţul abia ascuns al privirilor. Se făcu cât putea de mic, îşi trase umerii şi îngenunche umil în faţa unui iconostas liber, aflat aproape de uşă. Imediat, deasupra frunţii gingaşe a Fecioarei, chiar pe aureola argintie, se aprinse o inscripţie roşie, care-l avertiza că, pentru a putea utiliza cu folos iconostasul, iar rugile sale să ajungă cât mai urgent la urechile Preasfintei, va trebui să introducă în aparat o monedă de doi soldi.

Înghiţi în sec, negru de supărare, şi vârî banul în fantă, cu o mână tremurătoare. Nu putea să se ridice, pur şi simplu, şi să plece, pentru că impertinentul de aparat ar fi făcut o gălăgie asurzitoare şi i-ar fi adresat tot felul de blasfemii cu voce tare. În grabă, se aşezase chiar pe locul „Delincvenţilor mineri", adică al acelora care nu îşi îndeplineau cum trebuie îndatoririle de drept-credincioşi. Doi soldi, mormăi furios, doi soldi… Adică echivalentul mesei de prânz pe trei zile, atunci când în calendar nu era marcat Postul.

Pastorul, în odăjdii negre, tivite cu aur, îşi finaliză expunerea pe marginea „Vieţii în pustie a lui Iisus" şi anunţă că, pentru slujba următoare, Conciliul Ecumenic a pus la dispoziţia videocredincioşilor o casetă cu „Sfântul Botez", în care rolul lui Ioan Botezătorul este interpretat cu o magistrală artă chiar de Înalt Prea Sfinţia Sa cardinalul Auguste Glemp. Aşa încât preacinstiţii enoriaşi ai Institutului să facă bine să îşi lase obolul la intrare, în cutia milelor, întru demna cinstire a acestui rar eveniment. Slujba se încheie cu ruga lui Matei, în acordurile grave de orgă ale „Pastoralei a III-a" de Solfatto.

Când vru să părăsească încăperea, se văzu nevoit să contribuie, vrând-nevrând, cu câţiva reali pentru bunul mers al credinţei, sub privirile ironice ale şefilor. Îi venea să turbeze de necaz şi se făcu vânăt la faţă atunci când difuzorul de dedesubt rosti cu voce piţigăiată: „Puţin, domnule Negrin, foarte puţin! Şi data trecută v-aţi eschivat de la această îndatorire creştinească. Necunoscute sunt căile Domnului, iar dumneavoastră se vede clar că nu le prea urmaţi".

Ieşi repede pe uşa batantă, simţind în ceafă privirile grele ale Secretarilor. Când ajunse la capătul culoarului, portarul îi făcu semn din spatele peretelui de sticlă al cabinei. Se apropie nehotărât, parcă presimţind o nouă primejdie. Tânărul imberb, cu umeri de atlet şi cu o

uriaşă cruce metalică atârnată de gât, schiţă pe jumătate gestul de a-şi ridica şapca în semn de salut, după care îl informă că cei de la NIUS au trimis o notă telefonică pentru taloanele de evidenţă.

Nigrin făcu o asemenea explozie de nervi, încât tânărul se trase înspăimântat în spatele peretelui de sticlă… Cum adică, se răsti el tremurând de enervare, cum adică, nu primiseră o dată afurisitele alea de taloane? Doar avea pe birou recipisa de înregistrare a transportului respectiv. Ce naiba mai voiau? Să-i ia întreg salariul? îl dădea pe tot, se săturase, tot ceea ce voia era să fie lăsat în pace. Era gata să semneze un protocol prin care ar fi cedat şi jumătate din cel pe luna următoare, putea să le-o spună chiar în seara aceea.

Când se potoli, portarul ieşi din nou pe coridor, îşi potrivi şapca pe cap şi îi explică, cu voce scăzută, că era vorba despre o neînţelegere, în mod sigur. Pesemne că cei de la NIUS primiseră taloanele. Ei solicitau numai diagrama cu numerele de cont.

Nigrin înghiţi în sec, îşi trecu palma dreaptă peste frunte şi îşi ceru scuze pentru ieşirea necontrolată. Se făcu singur cap sec şi, după ce scotoci câteva clipe prin servietă, i-o întinse cu rugămintea expresă de a fi expediată chiar în seara aceea, înainte de închiderea programului.

Ieşi în stradă, trăgând obosit de picioarele grele ca plumbul. Se simţea de parcă ar fi participat la un cros. Nu avea niciun rost să se mai grăbească, pierduse deja cursa. Aeroglisorul se zărea în depărtare, bulă de argint topindu-se în cenuşa înserării. Aerul era ca un vin tare, ameţindu-l. Stătu câteva clipe în cumpănă, apoi se hotărî să meargă pe jos. Oricum, prezenţa sa la slujba de noapte, în lăcaşul Sectorului, era ca şi ratată. Încă o absenţă, doar una singură, şi o să primească prima amendă pe trimestrul acesta.

Plescăi din limbă şi pufni în râs. Ei şi! O să plătească şi gata! La ce bun să se mai amărască gândindu-se întruna la asta? îşi va desfiinţa contul din bancă, ca să-şi achite toate datoriile către Biserică, iar dacă-i va mai rămâne ceva o să se ducă într-o excursie. Visul său cu copaci verzi, ale căror frunze strivite lasă în nări un miros proaspăt, amărui. Un lac cu lebede şi, neapărat, păsări cântătoare! Iar Muntele-cu-Bătrâni… Muntele-cu-Bătrâni putea să fie, la urma-urmei, chiar un loc interesant. Adevărat că nimeni nu revenise vreodată de acolo, să spună ce şi cum, însă de ce-ar fi făcut-o, la o adică? Într-o societate care nu avea nevoie de bătrâni, ce iluzie nebunească să te

împingă să revii?

Pătrunse în noianul ameţitor al mulţimii şi se lăsă purtat de apele ei în direcţia centrului oraşului. Reclamele uriaşe începuseră să strălucească pe fondul din ce în ce mai întunecat al cerului și Nigrin constată cu uimire că, deşi le vedea în fiecare seară din aeroglisor, sensurile fulgerărilor lor de-o clipă îi rămăseseră necunoscute în întregime. Citea, cu capul lăsat pe spate, tot felul de texte despre nemaipomenita utilitate a pastilelor euforizante „Luca-vis", utilizate de poporul ales pe timpul interminabilului drum prin deşert, despre noua apocrifă de la Maria, conţinând sfaturi privitoare la întreţinerea tenului cu ajutorul cremei de dinţi „Virginitatea", despre staţiile cu biounde, prin care se putea asigura legătura necromantică cu lumea de Dincolo…

Ia te uită: trăise într-o lume despre partea aeriană a căreia nici nu avusese habar! Nici măcar nu mai avu puterea să se mire prea tare, atunci când se trezi lipit de geamul unei reclame violete, care îi asigura pe trecători despre nemaipomenita eficacitate a indulgenţelor puse în vânzare de renumita firmă NIUS a monseniorului cardinale Auguste Glemp. Cine reuşea să-şi procure cartonaşele lucioase, de culoare verde, marca Glemp, avea să fie iertat în ceruri de o mulţime de păcate, deoarece în cercurile puterii de la Vatican se zvonea că monseniorul se bucura de favorurile speciale ale Sfântului Toma.

Citi de mai multe ori textul reclamei şi, în cele din urmă, se decise să intre. Oricum, nu avea nimic de pierdut şi, cine ştie, poate avea să mai întâlnească vreo cunoştinţă, pe umărul căreia să se plângă despre nedreptatea îndurată. Coborî treptele de marmură şi deschise cu precauţie uşile din sticlă opacă. Înţepeni uluit la marginea uriaşei săli, placate cu malachit, din tavanul căreia coborau o mulţime de candelabre, cu lumânări subţiri şi albe, care împarfumau aerul. Nigrin îşi aduse aminte de comenzile anuale de spermanţet, virate prin intermediul Institutului către NIUS, ale căror borderouri trebuiau completate chiar de persoana sa.

Şiruri lungi de oameni se întindeau în faţa ghişeelor automate, în care introduceai fise de doi soldi, ori înregistrai numărul de cont din bancă, şi te trezeai că un teanc de indulgenţe verzi îţi pică în palme. Cu ele, află de la un bărbat între două vârste, cu o impunătoare chelie transpirată, puteai să asiști gratuit la serbările religioase trimestriale organizate de monseniorul Glemp şi chiar să participi la slujbele

duminicale din Piaţa Resurecţiei, din Sectorul de Nord. Cu cât deţineai mai multe asemenea indulgenţe, cu atât traiul pe Lumea Cealaltă avea să devină mai uşor.

Nigrin se strâmbă şi ieşi din rând. Fericiţii care ajungeau în faţă plecau îmbujoraţi, cu coşuleţele de plastic pline ochi. Parfumul înţepător al spermanţetului şi căldura înăbuşitoare din sală făceau să se prelingă şuvoaie strălucitoare de transpiraţie pe feţele obosite. Nu-l interesau indulgenţele, în mod cert nu-l ajutaseră prea mult în anul anterior, când avusese problema aceea deosebită cu Sfântul Oficiu… Trebuia să se mai gândească. Iar Lumea Cealaltă era, deocamdată, ceva destul de vag în ceea ce-l privea şi, oricum, foarte îndepărtată. Până acolo, era nevoie să treacă mai întâi de purgatoriul de la Muntele-cu-Bătrâni.

Şi, revenit în acest punct, se mai strâmbă o dată la gândul că membrii Consistoriului nu-l vor ierta, aşa cum suna preceptul biblic, ci îi vor expedia, cu siguranţă, nota de amendă chiar în cursul acelei nopţi. Mai mult ca sigur că se făcuse apelul de seară înainte de începerea slujbei şi că lipsa lui fusese deja semnalată. Aruncă o privire fugitivă asupra indulgenţelor dintr-un coşuleţ. Oare biletele verzi n-ar fi putut interveni aici, pe pământ, în favoarea sa?

Bărbatul cu chelie înaintă câţiva paşi în rând, îşi strânse geanta din vinilin la piept şi ridică din umeri. Nu ştia. El era unul dintre adepţii cei noi, venea aici de-abia pentru a treia oară, de când constatase că acţiunile apostolice ale cardinalului de Retz prinseseră să scadă la valori îngrijorătoare pentru orice creştin cu mintea la cap. Nu cunoştea nimic altceva în privinţa indulgenţelor monseniorului Glemp, decât ceea ce aflase de prin reclame. Dacă avea probleme de interpretare, de ce nu lua legătura cu unul dintre *confesorii* Prea Sfinţiei Sale?

Nigrin găsi ideea excelentă, mulţumi printr-o înclinare a capului şi îşi expuse doleanţa unui îngrijitor care trecea prin apropiere. Acesta îl conduse, serviabil, ocolind cu îndemânare coloanele ornamentate la partea superioară cu capete de îngeri, către partea din dreapta a sălii, ceva mai ferită de forfota credincioşilor. Îl părăsi în faţa unor gherete din material uşor fosforescent, deasupra cărora era fixată o etichetă mare din tuburi de neon, pe care stătea scris cuvântul CONFESIONAL.

Bătu încet la una dintre uşi şi, cum nu auzi niciun răspuns, apăsă nehotărât pe clanţă şi pătrunse înăuntru. Imediat, fu învăluit de o

penumbră groasă şi zgomotele forfotei din exterior încetară ca luate cu mâna. După câteva clipe, în care ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, distinse un scaun cu spătar, instalat chiar în mijlocul încăperii. Peretele din faţa acestuia avea perdeaua trasă peste deschizătura circulară a confesionalului. În stânga, observă pupitrul îngust al automatului. Oftă supărat şi îşi repetă în gând că toate necazurile i se trăgeau de la Secretarul cu Asigurările. Vârî, fără niciun fel de tragere de inimă, o monedă de doi soldi în fantă. Nu era chiar atât de sigur că, în complet în dezacod cu atmosfera din jur, nu lăsase să-i scape vreo imprecaţie la adresa mulţimii nenumărate de sfinţi care-i purtau ghinion. În fine, un led clipi de câteva ori şi vocea plăcută a sintetizatorului îl anunţă că, din nefericire, Confesorul V era chemat la Consiliu. Dacă domnul dorea un sfat sau simţea o imperioasă nevoie de a se confesa, el, automatul de serviciu Nazareth, îi stătea la dispoziţie.

Nigrin rămas o clipă descumpănit. La naiba, ghinionul acesta nenorocit trebuia să aibă şi el o limită! Nu discutase niciodată cu un automat, fie el şi un confesional sofisticat, despre problemele legate de propria-i credinţă. Avea o prejudecată, considerată stupidă de cunoscuţi, care îl făcuse să le ocolească până atunci. I se părea că a vorbi înaintea unei cutii de metal şi sticlă înseamnă a vorbi în gol. Acum însă, dacă tot plătise, ce importanţă mai avea cui anume se adresa?

Ridică din umeri şi se declară de acord. Trase scaunul mai aproape şi, la sfatul lui Nazareth, introduse încă o monedă pentru suplimentarea timpului de discuţie cu un sfert de oră. Pentru început, îl întrebă ce părere are despre indulgenţele monseniorului Auguste Glemp. Află, astfel, că dacă el, Nazareth, ar deţine vreun cont în bancă, l-ar desfiinţa în întregime în scopul achiziţionării de indulgenţe verzi. Nu ştia domnul Nigrin că Sfântul Toma era cel mai bun amic al Sfântului Petre, cel de la Poarta Raiului? Şi că, împreună, aveau un cuvânt greu de spus în faţa Divinităţii?

Apoi, fără nicio legătură cu cele discutate anterior, Nigrin începu să-i povestească visul său din fiecare primăvară: să alerge pe o câmpie cu iarba mustind de sevă, să îmbrăţişeze cu privirea copaci adevăraţi înfloriţi, să strivească între degete frunze verzi pentru a le respira parfumul amărui. Într-un târziu, adăugă că era absolut convins că era vorba despre un vis fără niciun fel de tangenţă cu realitatea. Nu văzuse niciodată aşa ceva, deci nu înţelegea de unde-i venea această poftă

nebunească.

Automatul îl ascultă într-o tăcere deplină, mulţumindu-se să clipească în răstimpuri din zecile de leaduri. La sfârşit, după ce omul tăcuse de aproape un minut, utilizând tonul unui bătrân preot specializat în confesiuni, îl sfătui să se liniştească. Visele, oricare ar fi ele, vin toate de la Dumnezeu, iar al său era cu adevărat un semn divin. Câmpul verde reprezenta, în mod sigur, spaţiul mitic al Edenului, iar copacul verde – mărul Evei. Îl întrebă, cât se poate de serios, dacă nu a zărit-o cumva pe acolo. Și, cum nu primi drept răspuns decât o mormăială nehotărâtă, schimbă tactica și îl întrebă în ce categorie de vârstă se încadrează, ce salariu are și ce cont în bancă.

Când îşi încheie jocul luminos al reflecţiilor, îl informă că nu întrezăreşte nicio perspectivă apropiată de a-şi vedea visul cu ochii şi că una dintre cele mai profitabile afaceri pe care i le putea recomanda era să se transfere cât mai repede în parohia monseniorului Glemp, loc unde cheltuielile sociale erau incomparabil mai mici faţă de acelea din alte parohii, iar indulgenţele verzi reprezentau o şansă reală de a ajunge în Rai. În plus, cardinalul asigura enoriaşilor săi un loc de veci neimpozabil, garantat pe 10 ani, chiar dacă, între timp, enoriaşul ajunge la Muntele-cu-Bătrâni.

Curios, Nigrin se interesă ce urma să se întâmple după cei zece ani. Nimic, îl asigură cu voce profesională Nazareth. Morţii erau scoși şi incineraţi pentru a face loc altor plătitori. Oricum, în cei zece ani de odihnă subterană, aveai suficient timp să putrezești şi să fii jelit de rude, după cum se cuvenea.

Apoi, Nazareth îl întrebă dacă avea prieteni sau cunoştinţe apropiate cu care să discute şi cărora să le poată spune păsurile. Nigrin se scărpină într-o ureche şi recunoscu spăsit că nu avea. În acest caz, sublinie Nazareth, Prea Sfinţia Sa îl putea ajuta în mod nesperat: cardinalul Glemp era proprietarul unei întreprinderi care fabrica prieteni electronici, la preţuri incredibil de avantajoase. Dacă-şi achiziţiona unul, putea să poarte conversaţii la un înalt standard calitativ, despre majoritatea problemelor religioase în vogă. Spre deosebire de prietenii umani, aceştia nu erau supărăcioşi, nu plăteau taxe și nu se plângeau vreodată de ceva.

Nigrin înghiţi în sec, pe jumătate supărat, pe jumătate convins că trebuie să facă ceva să-şi schimbe viaţa. Promise că va reflecta asupra celor discutate. Îi stătea pe limbă să întrebe şi despre influenţa

indulgenţelor verzi asupra amenzilor Consistoriului, însă înţelese deja că, atâta vreme cât nu aparţinea încă parohiei lui Glemp, acestea vor continua să sosească cu aceeaşi perseverenţă diabolică, micşorându-i salariul.

Privi la ceasul electronic, încastrat asemenea unui ochi magic în centrul carcasei negre: mai avea un minut. Şi, deşi cunoştea sloganurile cotidiene cu privire la viaţa de apoi, se interesă care erau condiţiile dobândirii unei conştiinţe curate, cu ajutorul căreia ar putea pătrunde fără probleme în Lumea Drepţilor. Dacă tot plătise, era păcat de Dumnezeu să se risipească banii în gol.

Nazareth emise un sunet ascuţit şi o foaie albă, cu chenar verde, alunecă pe mochetă. La unul dintre capete era tipărit chipul Fecioarei, având sub dinţii albi sloganul reclamei pentru celebrul praf de dinţi „Arhanghel”. Automatul îi spuse că aici se găsea sinteza experienţei religioase de o viaţă a monseniorului Glemp însă, pe lângă cunoscutele teze creştineşti, aici mai putea găsi şi sfaturi practice, însoţite de gravuri inedite, extrase din cele şapte tomuri ale „Cântării Cântărilor de după Solomon”, opera ce câştigase la festivalul anual „Lumea de Mâine – azi!” marele Premiu al Rasei de Şiac. Dacă domnul Nigrin dorea să o achiziţioneze, acest lucru echivala puterea de iertare a o sută de indulgenţe verzi şi, dacă va face acest lucru în cursul săptămânii prezente, casa de editură „Toţi Sfinţii” îi va acorda un rabat de 6, 6%.

Nigrin îşi repetă promisiunea că va reflecta la toate propunerile. Se auzi un dangăt grav de clopot, semn că timpul acordat expirase. Automatul îi mulţumi pentru răbdarea de care dăduse dovadă şi îşi exprimă dorinţa de a-l reîntâlni ca enoriaş al parohiei cu acte în regulă.

Nigrin ieşi cam confuz din confesional, învârtind între degete hârtia cu cele zece sfaturi creştineşti. Doi îngrijitori înarmaţi cu o scară iniţă şi cu găleţi din plastic se învârteau printre stâlpi, ocupându-se cu înlocuirea mucurilor consumate din candelabrele uriaşe, care atârnau de tavan cu lanţuri groase din argint. Remarcă faptul că mucurile nu erau aruncate, ci adunate cu grijă într-o cutie verde, în vederea reciclării.

Cozile de la ghişee se micşoraseră considerabil. Se aşeză la cea mai apropiată şi, în mai puţin de un sfert de oră, ţinea în coşuleţ zece indulgenţe verzi şi un program cu precizări de utilizare, privitor la următoarele manifestări religios-artistice ale cardinalului.

Ieşi în stradă, neîndrăznind încă să creadă că numai în nefericita asta de înserare reuşise să cheltuie 18 soldi. Adică salariul său pe două săptămâni. Şi, pentru că deja nebunia avusese loc, opri un aerojet, la prima platformă de aşteptare, şi îşi permise ceea ce nu îndrăznise niciodată: un zbor pe deasupra oraşului, într-un aparat de lux.

De foarte sus, localitatea părea o semisferă de lumină portocalie şi Nigrin îşi dădu seama că vedea, de fapt, scutul energetic de protecţie. După ce se ameţi suficient de beţia înaltului, tastă pe claviatura ciberului indicativul adresei la care locuia. În câteva minute, păşea din nou, cu o nemaipomenită senzaţie de euforie, de-a lungul străzii ce se strecura tăcută printre construcţiile piramidale ale locuinţelor.

Înainte de a intra în gangul întunecat al scărilor, se sprijini câteva clipe cu fruntea de balustradă. Răceala metalului îi făcu bine şi, privind către luminile îndepărtate ale stelelor, nu-i veni să creadă că, fie şi pentru un timp foarte scurt, s-a putut afla atât de aproape de ele. Aşa încât, cu gândul la înălţimea albastră, aproape că nici nu luă în seamă chitanţa de hârtie galbenă, cu ştampila rotundă a Consistoriului, prin care era anunţat că, în urma repetatelor întârzieri la slujba de seară, urma să i se reţină un procent considerabil din salariu. O rupse în bucăţele, ca şi pe cele două coperte cu reclama unei noi versiuni video după „Patimile Mântuitorului”, după care le împrăştie pe casa scării.

Mormăi o înjurătură urâtă şi începu să urce una câte una treptele aproape invizibile. Când fu gata-gata să se izbească de el, amuţi brusc, iar ultimele fâşii de hârtie zburătăciră grăbite înspre ieşire, purtate de curent.

Bătrânul stătea ghemuit în colţul treptelor, învelindu-şi genunchii strânşi în dreptul gurii cu poalele lungi ale hainei. Se priviră în tăcere mult timp, după care străinul fu cel care-i făcu semn să ia loc alături. Ezită o clipă, toată viaţa sa fusese un îngrozitor de mare morman de astfel de ezitări, apoi îşi luă inima în dinţi şi se aşeză direct pe podeaua de sticlă. Bătrânul îl atinse pe umăr, de parcă ar fi vrut să se convingă că era real. Începu să-i vorbească încet, apropiindu-şi bărbia de locul unde bănuia că-i era urechea. Îi spuse că se numea Zenon şi că venea din Câmpiile Elizee.

Şi nu se temea de Inchiziţie? întrebă uimit Nigrin. Toată lumea ştia că bătrânii nu se întorceau în oraş din cauza inchizitorilor, care îi condamnau la arderea pe rug, luându-le astfel posibilitatea de a ajunge

în Rai. Bătrânul râse aproape fără glas şi răspunse că Lumea de Dincolo e o himeră, că acolo trăiau, de fapt, Zeii, iar el a pornit prin această lume, în numele lor, ca să aducă adevărul şi să elibereze oamenii de coşmarul monoteismului. Ştia, bineînţeles, că dacă ar fi prins oasele lui bătrâne ar arde cu vâlvătaie pe cel mai mare rug, acest lucru satisfăcând, probabil, pe deplin poftele sadice ale Marelui Inchizitor. Din lipsă de necredincioşi, acesta îi ardea pe rug pe bătrânii surprinşi prin oraş, deşi, oficial, nu exista nicio lege care să interzică accesul acestora în urbe.

Ştia, dar nu se temea, deoarece asemenea lui mulţi alţii porniseră de pe Câmpiile Veşnic Verzi să ducă mai departe *cuvântul izbăvitor*. *Cuvântul* care spunea că Lumea de Dincolo este aici. Zenon vorbea încet, dar atât de pătimaş, încât Nigrin se trezi ascultând înfiorat poveşti despre minunile pământeşti ce se plămădeau între oraşe, despre altarele ridicate în cinstea nemuritorilor Zei, în care zilnic se aduceau jertfe minerale şi vegetale, despre nimfele care se iţeau prin poienele smălţate în flori, fugărite de satiri, purtând la subsuori suluri de pergament cu ode dedicate marilor mistere ale naturii, despre serbările bacante ce durau nopţi în şir pe apa întunecată a lacurilor, despre bărcile zvelte, la care trăgeau lebede albe şi naiade gingaşe, înhămate cu fir de argint şi de mătase, despre vânătorile subacvatice printre tulpinile subţiri şi dese ale florilor de nufăr.

I se părea că zăreşte cu propriii ochi căpriorii voinici ce duceau în goană, pe poteci ascunse în umbră de păduri, lectici uşoare, precum şi porumbeii sălbatici, mesagerii discreţi ai lui Hermes, transportând într-o vâlvătaie de aripi informa de taină. În Câmpiile Elizee, nimeni nu se grăbea să moară. De plictiseală, unii se făcuseră pescari şi, trăgând pe malurile nisipoase ale râurilor, vârşele grele de argintul viu al apelor, azvârleau prinos lui Neptun flori de chiparoasă şi şiraguri de melci cu cochilii straniu răsucite; alţii arau pământul cu pluguri de os şi se închinau lui Uranus, împrăştiind ofrande din belşugul obţinut peste faţa netedă a câmpiei.

Furat de vraja cuvintelor, Nigrin se trezi că îl asculta cu gura căscată pe bătrânul ce-şi desena prin aer, cu gesturi largi şi expresive, lumile minunate, la care nu se gândise niciodată până atunci c-ar fi putut exista.

Dar Muntele-cu-Bătrâni? întrebă, scuturându-se de ţesătura

magică a visului.

Se făcuse îngrozitor de târziu şi, a doua zi, urma să fie atât de obosit, încât avea să facă, pesemne, o mulţime de boacăne la serviciu.

Muntele-cu-Btrâni este o poveste, râse Zenon, arătându-şi dantura ştirbă. O poveste cu zmei şi cotoroanţe, care avea menirea să îi ţină pe ei înăuntrul zidurilor. Ce spunea, se hotărâse? Voia să meargă cu el dincolo de perimetrul oraşului, în lumea Zeilor liberi?

Nigrin îşi făcu o cruce mare şi rosti în gând câteva cuvinte dintr-o rugăciune. Dar bătrânul se încăpăţână să nu dispară. Era cât se poate de material şi de viu, acolo, la doi paşi de el, cerându-i să facă un lucru la care, cu numai o jumătate de oră înainte, nici n-ar fi îndrăznit să viseze. Nu cumva dincolo de ziduri se găseau acei copaci adevăraţi, iarba verde, florile naturale şi tufişurile legănându-se în bătaia vântului, la care visa de atâta vreme?

Păduri întregi, îl asigură bătrânul, ridicându-se de pe treaptă şi pregătindu-se de plecare. Dacă avea să se hotărască să-şi schimbe complet viaţa, îl aştepta să coboare în acelaşi loc, cu puţin înainte de răsăritul soarelui. Urma să plece împreună către o lume liberă şi sălbatică. Râse hârâit, îl bătu pe umăr şi ieşi din casa scării, cu haina-i caraghioasă şi demodată atârnându-i jalnic peste pulpe.

Nigrin urcă cele trei etaje într-un fel de transă. Ideea libertăţii, fluturată pe la ureche de atâtea ori în numai câteva minute, îl ameţise asemenea unui drog tare, luat pe nepregătite. Pătrunse în apartament furişându-se să nu fie văzut de vecini, închise uşa fără zgomot şi se aruncă îmbrăcat şi încălţat în pat, străduindu-se să-şi adune gândurile. Nu reuşi. După o vreme, se ridică, se învârti prin camera minusculă, apoi îngenunche în faţa iconostasului din plastic, rugându-se cu frenezie la fotografia color a Madonei. Dar rugăciunea era întretăiată de frânturi strălucitoare de imagini care înfăţişau ba două copite de satir, ba o pasăre ori o fâşie de câmpie, pe întinderea căreia se legănau în bătaia vântului corole albe de flori…

Încercă de mai multe ori să se convingă că nimic nu se petrecuse cu adevărat, că la mijloc trebuie că era mâna Necuratului, dar nu izbuti. În locul chipului palid şi pur al Mariei, i se năzărea mereu că vede ochii de foc ai unei bacante. Se ridică tremurând şi chemă la telefon Serviciul Confesional al Consistoriului. Sunetul ţiuit ce venea din receptor îi dădu de ştire că linia îi fusese întreruptă până la plata amenzii.

O vreme, se plimbă agitat în lungul şi în latul încăperii, apoi

încercă să se cufunde din nou în liniştea rugăciunii, dar nu reuşi să se concentreze. Gândurile îi fugeau bezmetice ba la figura ameninţătoare a Secretarului-şef de la Asigurări, ba la chelia sfătoasă a bărbatului care aştepta la rând pentru indulgenţe, i se încurcau printre mucurile lumânărilor de spermanţet şi reveneau obsedant la figura jovială a bătrânului, acoperită de perii unei bărbi rare.

Se trânti pe pat, cu gând să se culce, dar sări imediat în picioare. Dacă nu reuşea să se trezească înainte de zori? Dacă nu va fi acolo şi Zenon va pleca fără el?

Îşi reluă plimbarea nervoasă prin cameră, izbindu-se de obiecte. Cine îi garanta însă că acest Zenon nu e vreun smintit oarecare, fugit de la Muntele-cu-Bătrâni şi urmărit de hăitaşii Inchiziţiei? În loc să-şi facă atâta sânge rău, mai bine s-ar culca liniştit, pentru că a doua zi urmează să aibă de lucru până peste cap.

Şi, cu această hotărâre în minte, repetând-o cu voce tare, ca să nu o uite, înhăţă pijamaua din dulap, periuţa de dinţi, săpunul şi prosopul, aparatul de bărbierit şi trusa de unghii, le îngrămădi în servietă şi părăsi apartamentul, lăsând uşa larg deschisă în urmă.

Afară, noaptea mirosea puternic a verdeaţă strivită, în vreme ce stelele coborau din ce în ce mai aproape de fruntea portocalie a oraşului.